

ת.

סג א מ"י פ"ט מוהל:
 מלה וזה הלכה ד
 קמט שפ"ן ד טושי"ע ח"מ
 ס' ק"ט ספ"ק ד:
סד ד טושי"ע ח"מ ס' ק"ט
 ספ"ק ד ופ"ין שס
 גכ"י:
סה ג מ"י פ"ט מוהל:
 מלה וזה הלכה א
 קמט שפ"ן ד:
סו ד מ"י פ"ט מוהל:
 מלה וזה הלכה ו
 קמט שפ"ן ד טושי"ע ח"מ
 ס' ק"ט ספ"ק ג:
 ס' ח"י שס הלכה א
 טור ש"ע ס' ק"ט ד:
סח ו מ"י שס הלכה ו
 טור ש"ע שס ספ"י
 ס'

ואי אפרת בשלן חן שפין
תעשה ידוהו ויהיה
שוכה ידוהו לית אלה
שוכה מבית ידוהו של
מפרץ ביבורתו ומפרץ
כחן ידוהו לית עידיה
מכרס ומתן אן מפרץ
מכרס ומשורבין מפרץ
שפי חן חורן יו
אשרי הכי נחמסחא
תועא אחריי בינתי
ביבורתו כחן כעניתי
ובשל חן ומכרס חן
ביבורתו שפין אידא
חן ומשפחה חן יבדא
כחן בדעלא קספני
דאמר דכר חרד חן
ביבורתו שפאר כחן
תמור חן מה חן
חן לית הוצא חן
שכלכס. ומה טעם אפר
חן כחן חן חן
לעול דחן כחן חן
חן ואת חקני חן חן
ביבנות חן חן חן
חן חקני חן חן
ביבנות חן חן חן

ה"ק א"ר וא"ר בשלל היתה לו עיריית וסברה הא דשריא בינונית
ידיה בעיריית דעלמא הא דלא שריא כ"ר. וסל קלמבר
וא"ר וא"ר כגון שלל היתה לו עיריית ומכרה סולל בעי למימר
דמרוויחו מיירי שלל ה"ס לו כלל ה"סל דמרייר דשריא בינונית
ידיה בעיריית דעלמא אלא קרי לה
בינונית אלל ה"ק א"ר וא"ר שלל
היתה לו עיריית ומכרה כלומר אלל
א"ר וסריסה לו עיריית ומכרה אלל
במלל מיירי שלל היתה לו מעולס
ומלל מיירי כסריסה לו ועדיין יס
לו ואלל א"ר נלוקמי כסמכ
שוס עדה וסכר מרוויחו כלל עולס
סו שמ"ו

וא"י בעית אימא אידי ואידי כשהיתה
בינונית שלו כבינונית דעלמא.

ולא גרם כעדיית דעלמא דכיון דקאי
לזיתא אשלא היתה לו עידית אחרי קרי
לזיתא ביוניו כיון דהו עדיית דזיתא
דעלמא ועוד דא"כ היכי מתוקמא
ההיא דקמי נזקין וז"ל ביוניו
בין למ"ד בשלן הן שמין בין למ"ד
בשל עולם הו שמין:

מר צ"ת ליה תקנתא דרעוא.
דוקא היכא דלית ליה עריות
דדכוו האו בינונים עריות לדדיה
מזדנקט בינונים וצבורים משמע לדיה
אלית ליה עריות גבי צ"ח מבינונים
וקסבר אין דלית ליה אלף בינונים
ויוצירות [אין דשיך כלל עטמא
לחלמך בהניקין (עינין מט) מפני
צ"ח אין דינו בעריות כדי שלא יראה
שקפון ואלוהי נאה לכתבו ויאמר
למך נאה ודדיה נאה לחלמך ויאמר
למך נאה ואלוהי נאה לחלמך: מצינו
מה דרבו של אדם יוצאין מחות
שבבאים. אלא דלית צ"ח
היה מוציא לא היה מוציא אלף מה
שקפון עמו לו:

להוציא פחות שבעים. ואם
אפי' פחות פחות שבעים
מיטב הוא כדאמר לעיל כל מיני
מיטב הוא וי"ל שמוציא כלים דרכו
להוציא הגרוע ושמוציא קרקע נמי
דרכו להוציא וצורית וראה להלכה
בשולח דף ע"א שם נראה לר"ג
במחנות (דף ע"ב):

בְּרֹלֶן נִבְנְסוּ תַּחַת הַפְּעִלִּים. וְאִם (ב) וְהָא מִקֵּין מְלוּה עַל פֶּה זִינְהוּ וּמְלוּה עַל פֶּה לֹא גִבִּי מִמֶּשְׁעֵבְדִּי וְיִלֵּל דְּרִשְׁעֵמֶד דִּקֵּין כְּמִלּוּה בְּשִׁטְר דְּמִיּא כְּדָאמֶר בְּהַגְחֹל (ג) בְּתִרְמִי (לִקְחִי קִי) וְכִמְהָ דְּרִכְמִיּוֹ (ד) וְאִי גִמִּי מְלוּה הַמְּלוּה בְּתִרְמִי כְּמִלּוּה בְּשִׁטְר דְּמִיּא וְחִידִּי:

אין צו גיבט משלפניו. אומר ריב"א
שאלו באלו כולם צבת אחת כל
מן מחילה ואם זקין קדמו גיבט מן
בא ב"ח אחריו יגבט נמי מן האחרון
משלפניו ואפי' מן העידית והאשה
אפי' הן עידי עידי:

ייהו קדים. לאין כותבין שעות

י"א. השתחא לא חסיק אדעתיה טעמא
מתוב הכל בשטר אחד יכול לכבש
לבעלים באלו לא הנה מעולם:

מציא למימר ליה לבי תהדר כיון שאין
מציא "ל" לבי תהדר דהא השתא נמי
[ועי' תוספות יבמות לו: ד"ה דאמר]:
בדיחמי

עידים ויחבורים נוקין בעידים ובעל חוב וכסוכה אשה בויבורים.
מזלורייא ג"ח בויבורים כלתמן ורנן הוא דמקון ליה ביעניות
מסוס בעינת דלת ללחין ויחבא דלית ליה ביעניות ליחא לתקנא:
מספס ביעניות שלו בעידים, דהא מיטע היא לו: ומכרה, לאחר
הלאה דאישטענענדא ליה ביעניות
לג"ח מעיקרא בעוד שהיה עידים
בדו: אירי ואירי סאל היספ לו
עידים, ודכ"ע נשל עולם הן שמין:
ולא קיטו בר', דהא לקמי ג"ח
וכסוכה אשה בויבורים דשיח ביעניות
דדיה בעידים דעלמא: אירי ואירי

אצל יזכוריה הכא נכמ
לו עידית ומכרה וכן
לו עידית ומכרה וכן
אחרית בינונית ויזכור
ובכתובת אשה בזיכור
לאו ש"מ כאן שהיתה
שלא היתה לו עידית
שנאמר ויזכוריה הכא

אמר ואיך ואיך
ומכרה ולא קשיא ה
בעדית דעלמא וכאן
בעדית דעלמא ואמ
שהיתה בינונית של
בהא פליגי מ"ם בשל
עולם שזמן רבינא
דאמר עולא ד'דבר
שנאמר י'בחון ד'דבר
נושה בו יוציא אליך
דרכו של אדם להוציא
ומה לעולם אמרו ב'
תנעול לתם בפני ליה
דיוולא נמר ליה ליה
אמר ואיך ואיך
ומכרה ולא קשיא ה
בעדית דעלמא וכאן
בעדית דעלמא ואמ
שהיתה בינונית של
בהא פליגי מ"ם בשל
עולם שזמן רבינא
דאמר עולא ד'דבר
שנאמר י'בחון ד'דבר
נושה בו יוציא אליך
דרכו של אדם להוציא
ומה לעולם אמרו ב'
תנעול לתם בפני ליה
דיוולא נמר ליה ליה

[illegible]

ואין יוכר בשטר המכר מי לקח ראשון: אלא בזה אחר זה. גנ' ימים: לימא. האי לוקח אחד: כנחמ' לך מקום לנבוא. כ' היכי דחילו כולא נחמ' וצורית: שלקח עידיה כחאחרונה. דמיא ליה למיחב לכו דמייהו ולא חזו כור עידיה: יצבו לעידיה. כלומר מעידיה שנשארה הם חזו חור' בנ' העלוקות והוטל שיעזובן עליה: ואי לא מהדרנא לשטר' דיוצורית למריה. כ' היכי דמהדרו למבנא מניה דלח' ופערסו מנכסיה משועבדים במקום שיש בני חורין: אי סכי. דמשום האי טעמא הוא: בנמח

א' שתקת בו' ואי לא מהדרנא שטרא דיבורית למהרי"א. אע"ג דכללוא
מפקע כמה אבל ב"ח לא מצי למימר דלישקול דיבורית מטעם
מזיבורית אחא רוצה לימן לי לכך לא פריך בסמוך אלא מנקיין

(א) פיל רב אפי' אחר.
(ב) גיל ארדי וארדי
סבחה לו עידי ומכסה
ועין סבחה וגי ריח כן כל
שלא יסח לו פידים ומכסה
לא ארדי וארדי שלא יסח
(ג) גיין ר' (ביב)
קשה: (ד) (חומש)
דמחנות סיב פיי.
(ה) (מכריח) ר' פיי
(ו) גי מחרים לא נח ס'
כלל חיי ופי נספס פיי,
(ז) גיל הטל פיי קה.
(ח) כריח טו. ריב קשה:
פרקי:

1. בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נשזה בו יוציא אליך את העבט והחצצה: דברים כד יא

[illegible]

מה דרכו של אדם
להוציא להרץ. לפחות,
פחות שבכלים. שמלות
לא יסרע עדים (גיסיו 1).

